

«Αναζητώντας την Αγιότητα» (Σωτήριος Ν. Κόλλιας, Δρ. Θεολογίας)

/ [Πεμπτούσια](#)

Σύμφωνα με τον π. Αλέξανδρο Σμέμαν: «Η αγιότητα των αγίων δεν είναι παρά η αποκάλυψη και η πραγματοποίηση της αγιότητας που ο καθένας μας έλαβε κατά την ημέρα του βαπτίσματός του και στην οποία όλοι έχουμε κληθεί να αυξηθούμε».

Το όραμα και ο στόχος τού κάθε θεοφιλούς χριστιανού πρέπει να είναι να φτάσει την αγιότητα. Αυτός ήταν ο σκοπός, αυτό το ποθούμενο, αυτό νοηματοδοτούσε τη ζωή των πρώτων χριστιανών οι οποίοι προέβαλλαν ένα διαφορετικό από το δικό μας φρόνημα. Στην εποχή μας για να δικαιολογήσουμε εύκολα την αστοχία μας λέμε βολικά: «ε, δεν είμαι και άγιος»! και μάλλον εννοούμε ότι δεν μας αφορά. Όμως το Ευαγγέλιο μας καλεί να γίνουμε ακριβώς αυτό: «άγιοι γίνεσθε, ὅτι ἐγώ ἅγιός εἰμι» (Α΄ Πέτρ. 1, 16). Το ίδιο και ο Απόστολος Παύλος γράφει στους Κορινθίους: «Προς τους πιστούς της Εκκλησίας της Κορίνθου που ο Ιησούς Χριστός κάλεσε να γίνουν άγιοι» (1, 2). Και ο σύγχρονος άγιός μας Πορφύριος Καυσοκαλυβίτης παρότρυνε συχνά: «Να μπείτε στην Εκκλησία και να γίνετε άγιοι και μόνο τότε δεν θα υπάρχει για εσάς ούτε θάνατος, ούτε διάβολος, ούτε κόλαση». Δυστυχώς στις μέρες μας, το να γίνεις άγιος δεν είναι όραμα ούτε των τακτικά εκκλησιαζόμενων πιστών.

ΣΩΤΗΡΙΟΣ Ν. ΚΟΛΛΙΑΣ

ἀναζητώντας τὴν ἀγιότητα

Ἐρωταποκρίσεις Ὁρθόδοξου Προβληματισμοῦ περὶ Ἀγιότητας

Πολλοί θεωρούν ότι το να φτάσεις στην αγιότητα είναι ένα άπιαστο όνειρο και γι' αυτό το απωθούν από τη σκέψη τους. Ή νομίζουν ότι για την αγιότητα είναι προορισμένοι από τον Θεό κάποιοι συγκεκριμένοι άνθρωποι και δεν αφορά τους υπόλοιπους. Μα σε αυτή την περίπτωση φαίνεται σαν να κάνει ο Θεός διακρίσεις ανάμεσα στα πλάσματά Του. Τότε όμως ποιος ο λόγος της ενανθρωπήσεώς Του; Για να γίνουμε απλώς καλοί και ηθικοί άνθρωποι; Και το λέμε κατηγορηματικά: Για την αγιότητα και μόνο είμαστε κεκλημένοι από τον Θεό. Η φράση «τά ἅγια τοῖς ἁγίοις» που λέει ο ιερέας κατά τη διάρκεια της Θείας Λειτουργίας λίγο πριν τη Θεία Κοινωνία σημαίνει ακριβώς αυτόν τον ξεχασμένο πόθο: Ὅτι έχουμε τη βεβαιότητα πως κι εμείς μπορούμε να γίνουμε ἅγιοι.

Ἐλεγε ο Μητροπολίτης Anthony Bloom: «Στην Εκκλησία καλούμαστε να αποτελέσουμε μία πράξη του Θεού καταμεσῆς του κόσμου. Αυτή είναι η ιδιαίτερη δραστηριότητα της Εκκλησίας, πράγμα που σημαίνει ότι σε όλους τους τομείς

(πολιτικό, οικονομικό, εκπαιδευτικό) ο ρόλος των χριστιανών έχει μία ιδιαιτερότητα, που τον καθιστά διαφορετικό από όλες τις λειτουργίες του κόσμου. Έχουμε κληθεί να είμαστε αυτή η θεία ενέργεια με την οποία ο Θεός αποκαλύπτει Εαυτόν στον κόσμο και ως τέτοια ενέργεια ο προορισμός μας δεν μπορεί να είναι άλλος από αυτόν του Χριστού. Με τη δύναμη τη δική Του και του Αγίου Πνεύματος, καλούμαστε να ολοκληρώσουμε ένα έργο στο οποίο η δική Του δράση υπήρξε αποφασιστικής σημασίας αλλά όχι τελειωτικής». Δηλαδή είμαστε κεκλημένοι να συνεχίσουμε το μεταμορφωτικό και ανανεωτικό έργο του Χριστού στη γη. Έχουμε μια τεράστια ευθύνη και ύψιστη αποστολή: Να αναγεννηθούμε πρωτίστως εμείς άνωθεν και αυτή την αναγέννηση να τη μεταδώσουμε στους συνανθρώπους γύρω μας. Και δεν έχει σημασία πόσα λάθη θα κάνουμε και πόσες πτώσεις θα έχουμε, αλλά πόσο πολύ μετανοήσαμε και πόσες φορές σηκωθήκαμε, κάνοντας πράξη το Ευαγγέλιο και πεινώντας και διψώντας για την αλήθεια του Χριστού, καθώς η αγιότητα έρχεται στους γνήσιους αναζητητές της αλήθειας!

Γι' αυτό ας μην απογοητευόμαστε κι εμείς όταν πέφτουμε σε αστοχίες και αμαρτίες, αλλά με τη συνείδηση ότι είμαστε αδύναμοι αλλά αγωνιζόμενοι άνθρωποι, να σηκωνόμαστε και να κάνουμε κάθε ημέρα «αρχή μετανοίας» και πάντα να βρισκόμαστε στο δρόμο αυτό μέχρι να μας βρει το τέλος μας, μαχόμενοι κι όχι παραδομένοι. Ο άγιος Νικόδημος ο Αγιορείτης λέει ότι όποιος θέλει να προχωρήσει στην πνευματική ζωή πρέπει να αγαπήσει το εγχείρημα περισσότερο από τη νίκη, θέλοντας να τονίσει τη μέγιστη αξία της προσπάθειας και του αγώνα. Το ίδιο σημαντικό είναι να μην μένουμε προσκολλημένοι στα λάθη και τα παραπτώματα του παρελθόντος και να εγκλωβιζόμαστε ενοχικά σε αυτά, αλλά με κουράγιο και δύναμη να προχωράμε μπροστά κάνοντας νέα αρχή κάθε φορά που «παίρνουμε τη ζωή μας λάθος». Ο ληστής επάνω στο σταυρό την τελευταία στιγμή πριν πεθάνει μετανόησε και πρώτος απ' όλους μπήκε στον Παράδεισο μαζί με τον Χριστό, καθώς «ή Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν βιάζεται καί βιασταί ἄρπάζουσιν αὐτήν» (Ματθ. 11, 12). Έκλεψε δηλαδή την αγιότητα το τελευταίο λεπτό, γιατί είχε την τόλμη να ταπεινωθεί, να μετανοήσει και να ζητήσει τη συγχώρεση.

Όλα αυτά τα θέματα (και άλλα πολλά) τα οποία μας τέθηκαν ως ερωτήματα από αδελφούς χριστιανούς, επεξεργαστήκαμε και απαντήσαμε στο βιβλίο «Αναζητώντας την Αγιότητα», Ερωταποκρίσεις ορθόδοξου προβληματισμού περί αγιότητας, στο οποίο προσπαθήσαμε να εκφραστεί το πνεύμα του Ευαγγελίου, των Πατέρων και της Ιεράς Παράδοσης της Εκκλησίας μας περί της αγιότητας, κεκαθαρμένο από προκαταλήψεις, συγχύσεις και φανατισμούς. Αγωνία και επιθυμία μας υπήρξε να παρουσιάσουμε ένα ορθόδοξο χριστιανικό φρόνημα, που αφορά όλους εκείνους, που ποθούν να θέσουν ως κέντρο της ζωής τους τον Χριστό, με τη βεβαιότητα ότι ο άγιος είναι μάρτυρας της θείας Χάριτος και της παρουσίας του Θεού μέσα στον κόσμο.